

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦ ὧν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Ἐνατον καὶ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἔχθρους, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου καὶ εἰκοστή,
πανήγυρις Ἑλλάδος ἀγαστή.

Χίλια δύο καὶ τρακόσα,
χαῖρ' Ἑπτάνησος σκιρτῶσα

Εἰς τὴν Κέρκυρα καὶ πάλι νέα τελετὴ μεγάλη.

Φ.— Μὴ νυστάξης, ἀφυπνίσου...
ἔνωσις τῆς Ἑπτανήσου,
μὲς' στὴν Κέρκυρα καὶ πάλι
μιά πανήγυρις μεγάλη.

Παληὸς κόσμος ἀνεστήθη,
καὶ μεταρσιώνει στήθη
φιλελεύθερη λαλιά.

Μὴ νυστάξης, ἀφυπνίσου,
ἔνωσις τῆς Ἑπτανήσου
καὶ ἑορτὴ τοῦ Βασιλεῖα.

Ἵστος Κορφοὺς καὶ ὁ Κωνσταντῖνος
ἐορτάζει τὸ νομά του,
καὶ ὕμνῳ δὸς τοῦ Κορωνάτου
γίνεται καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος.

Ἐκεῖ πέρα συγκινήσεις
καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς,
ἐκεῖ πέρα καὶ ἀναμνήσεις
μιάς μεγάλης ἐποχῆς.

Εἰς τὴν Κέρκυρα καὶ ἐγὼ
μὲ συγκίνησι ριγῶ,
καὶ τὰ γόνατά μου κλίνω
σὲ προμάχους παλαιούς,
καὶ τὸ κλέος μεγαλύνω
μιάς πάλλης εὐκλεοῦς.

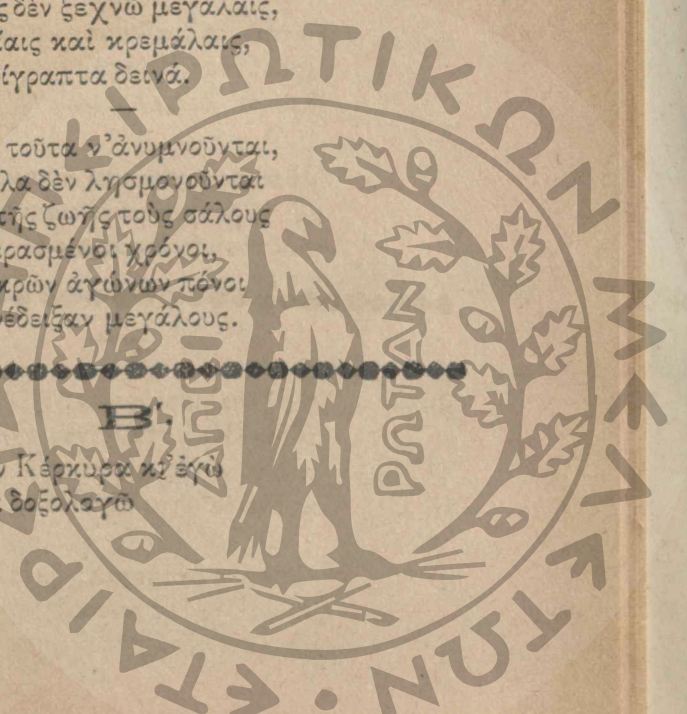
Μὲ τὴν ἑξαλλὸν μου φρένα
βλέπω χρόνια περασμένα,
βλέπω τρόπαια τρανά.

Πίκραις δὲν ξεχνῶ μεγάλαις,
καὶ ἑξορίαις καὶ κρεμάλαις,
καὶ ἀπερίγραπτα δεινά.

Πρέπει τοῦτα ν' ἀνυμνοῦνται,
καὶ εὐκολὰ δὲν λησμονοῦνται
μέσα' στὴς ζωῆς τοὺς σάλους
κάτι περασμένοι χρόνοι,
ποῦ μακρῶν ἀγῶνων πόνου
τοὺς ἀνέδειξαν μεγάλους.

Π.—

Εἰς τὴν Κέρκυρα καὶ ἐγὼ
σήμερον δόξω λαλῶ

μαχητὰς ἀλγισμονήτους,
ἥρωας ἀκαταβλήτους.

Μεγαλύνω ρίζοσπάστας,
ποῦ τοὺς ὕμνησαν καιροί,
καὶ δὲν παύουν κρατεροί
νὰ μαστίζουν τοὺς δυνάστας.

Δὲν τοὺς κούρασαν πικρίαις
καὶ παθήματα μεγάλα,
δὲν τοὺς σκιάζουν ἐξορίαις,
κάτερρα, δεσμὰ, κρεμάλα.

Μάχονται κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πάντοτε καρτετικοί
κι' ὀλοένα θαρραλέοι.

Τὴν ψυχὴ των ἀκονίζουν,
καὶ δυνάστας ἀτενίζουν
δίχως νὰ ζητοῦν ἐλέη.

Ἐξορίστων ἄκου βόγγους
μέσα σὲ σπηλαιῖς καὶ βράχους,
μὰ κι' Ἐλευθερίας φθόγγους,
ποῦ πληθαίνουν τοὺς προμάχους.

Ἡ φωνὴ τῆς στήν ἀρχὴ φαίνεται μουρμούρισμα
κι' ἀπαλὸ νανούρισμα,
κι' ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸ γίνεται βοὴ καὶ βρόντος
καὶ βροντὰ καὶ γῆ καὶ πόντος.

Ποῦ τοὺς Ρώμας, τοὺς Λομδάρδους,
ποῦ κατ' ὄνομα τοὺς Βάρδους
τῶν νησιῶν νὰ κελαδήσω;

Εἶναι σ' ὅλους μας γνωστοί,
κι' ἂν τοὺς φάλλ' ὀνομαστὶ
θ' ἀποκάμω, θ' ἀπαυδήσω.

Βλέπω νὰ διαβαίνουν μ' ἑπὶ μου
Παδοδάδες, Μομφεράτοι,
Θεοτόκηδες, Ζερβοί.

Ἡ συγκίνησις τοῦ κόσμου
καὶ τὸ βουρκωμένο μάτι
τῶν προμάχων ἀμοιρῇ.

Γ.

Φ.— Κι' ἤλθε μέρα φωτεινὴ,
τ' Ἀθ-Κωνσταντίνου σχόλη,
ποῦ τὸ γένος συγκινεῖ
κι' ὀνειρεύεται τὴν Πόλι.

Κι' ἤλθε ξαστεριᾶς ἡμέρα,
κι' ἀπὸ δόξης οὐρανὸ
ἔπεσε ὀροσιὰ στὸ χῶμα.

Κι' ἐκυμάτισ' ἐκεῖ πέρα
κάποιο σύμβολο τρανὸ,
ποῦ χεῖ τοῦρανοῦ τὸ χρῶμα.

Κι' ἐξυμνήθησαν Τιτᾶνες,
κι' ἔψαλαν μεγάλοι στίχοι
θρίαμβον αἰώνιον.

Κι' ἐτονίσθησαν παιᾶνες,
καὶ τοὺς ἤχους των ἀντήχει
τὸ γλαυκὸν Ἰόνιον.

Ὁ κόσμος γελά,
ξεχνεῖσθαι μαράζια,
σὲ κάστρα φηλὰ
σημαία γαλάζια.

Καὶ ξένα κανόνια
γὰ τούτῃ βροντοῦν,
πολύπαθα χρόνια
σ' ἐκεῖν' ἀπαντοῦν.

Στὸν Ἰσκιό τῆς πνίγεται
δουλείας καὶ μὲς,
ἔμπροστὰ τῆς ἀνοίγεται
γενναίων βωμός.

Ἡ κόραις ἐνδόνονται
σὲ μάννας φίλι,
μ' ἀφροὺς στεφανώνονται
οἱ γύρω γιγαλοί.

Πετοῦν λιγεραῖς
κι' ἑπτὰ μ' ἓνα τόνο
χορεύουν μαζὶ.

Γιὰ τέτοιαις χαραῖς
ἀξίζει καὶ μόνο
κανέννας νὰ ζῇ.

Δ.

Π.— Ὁ κόσμος δ' ψεύτης γεμάτος μὲ πάθη,
τοῦ κόσμου τοῦ ψεύτη σαθρὸ τὸ σκαφίδι,
κυττάζεις στὸ ρόδο κρυμμένο τὰ γκᾶθι,
κυττάζεις στὸ ρόδο κρυμμένο τὸ φίδι.

Ἀλλ' ὅμως ἐγὼ
τῆς γῆς δὲν κυττάζω
τὰ τόσα δεινά.

Μὲ νίκαις σφριγῶ,
κι' ἐνώσεις γιορτάζω
καὶ κλέη ξανά.

Τοῦ Ταλαὰτ δεξιῶσις μεγάλη' στὴ Βλαχία,
ποῦ πῆγε, καθὼς ξέρετε, νὰ κἀνὴ συμμαχία.

Ὁραῖα τὰ χρόνια,
ποῦ νίκης κανόνια
τριγύρω βροντοῦν.

Καὶ δάφναις στεφάνων
καὶ κρότοι παιάνων
τοὺς οἴστρους κεντοῦν.

Τὸν Μᾶη τὸν μήνα
λευκὴ κορασιὰ
ἐφάνη μὲ φούλια.

Καὶ γίνοντ' ἐκεῖνα
τὰ δόλια νησιὰ
ἐπτάστερη ποῦλια.

Καὶ σήμερα φάλλει
χαρὰ περισσὴ
καθὲν' ἀκρογιάλι,
καθένα νησί.

Κι' ἂν τρῶνε τὰ στήθεα
τῆς γῆς συμφοραῖς,
ἀξίζουν ἀλήθεια
γιὰ τέτοιαις χαραῖς.

Καὶ σὺ, παλαδὲ,
Φασουλῇ παρλαπίπα,

τὴν λύραν λαβὲ,
τὴν ἐπτὰχορδον κύπα.

Σὲ κόμων νησι
γεμάτος φωτιά
πέτῳ σὰν πρωτῆτερα.

Καὶ κᾶνε καὶ σὺ
τοῦ Μῆδα ταῦτιὰ
ν' ἀκούης καλλιτέρα.

Μὴ χρόνους καύμοῦ
ποσῶς ἐνθυμῶ,
στὴν Κέρκυρα γύριζε.

Καὶ πλήρεις ἐλπίδος
ἐνώσεις Πατρίδος
φαιδρὸς πανηγύριζε.

Φ.— Ὁ Βασιλεὺς στὴν Κέρκυρα γιορτάζει τὸ νομὰ του,
γιορτάζει καὶ τὴν ἐνωσί τῆς Ἑπτανήσου τώρα,
τρελλῆς χαρᾶς ἀλαλαγμοὺς ἀκούεται σιμὰ του
καὶ καμαρόνουν γύρω του παιδιὰ τροπαιοφόρα.

Ἐχουν καμάρι περισσὸ
γιὰ τὸ σπαθὶ του τὸ χρυσὸ,
ποῦ δόξασε καιροῦς.

Κι' ἔνωσις νέα καὶ παλὴν
ἐν τούτῳ νίκῃ, Βασιλῆα,
φωνάζουν μὲ χορούς.

Χέρι Θεοῦ τὸ βλόγησε καὶ κάποια θεία χάρις,
τὸ πῆρε καὶ τὰ κόνισε θείας Ἰδέας Ἀρης,
τὸ βγαλαν μὲς ἀπὸ μυρτιαῖς
παλῶν τυραννοκτόνων,
τὸ πύρωσαν μὲς στής φωτιαῖς
τῆς ἀσβεστῆς τῶν πόνων.

Τὸ τραγουδῆσανε τρανὰ
σὲ λαγκαδιᾶς καὶ σὲ βουνὰ
καιρῶν ἀρματωλήκια.

Καὶ τ' ἀτσαλώσανε καὶ μοῖ
καὶ δάκρυα καὶ στεναγμοῖ
καὶ σκλαβωμένα δίκια.

Καὶ τώρα, Ρήγα, τὸ φορεῖς
καὶ νικηφόρος προχωρεῖς,
κι' ἀκούς τὸν κόσμο νὰ βοᾷ: ζήτω σου, Κωνσταντίνε,
σὰν τὸ δικό σου τὸ σπαθὶ καλλίτερο δὲν εἶναι.

Γιὰ τοῦτο σήμερα κυρταῖς
τῆς ράχαις δὲν κυττάζεις,
γιὰ τοῦτο σήμερα γιορταῖς
ἐνώσεως γιορτάζεις.

Γιὰ τοῦτο κι' ἀπελεύθεροι κι' αὐτοὶ ποὺ μένουν σκλάβοι
πετοῦν στὸ πέρασμά σου,
κι' ὁ στρατιώτης στή σκηνή κι' ὁ ναύτης στὸ καράβι
ξυπνᾷ μὲ τὸ νομά σου.
Γιὰ τοῦτο πῆρες τοῦ Λαοῦ τὸ δάφνινο κλαδί,
γιὰ τοῦτο πῆρες τοῦ Στρατοῦ Στραταρχικὸ ραβδί.

Ἐμπρός, μὴν ἀπαυδάτε,
μὰ γλυκοτραγουδάτε
νέας Πατρίδος ἔνωσι, νέας Πατρίδος μέρος,
ποῦ μόλις χθὲς ἀνάσαναν μὲ Λευθεριᾶς ἀγέρι.

Ἐνωσις τῆς Ἑπτανήσου, μὰ καὶ νέας ἄλλης γῆς,
ὁποῦ χθὲς προχθὲς ἀκόμα
τὸ κατάξερό της χῶμα
μ' αἵματ' ἀνθρωποθυσίας τὸ ποτίζανε σφαγεῖς.

Σήμερα φαιδρὸς ἐνόνω
πόθους ἀδελφῶν κρυφούς,
καὶ σκιρτῶ καὶ στεφανόνω
ἐνωμένους ἀδελφούς.

Κι' ἂν ἀκόμη μένουν κι' ἄλλοι,
ποῦ δὲν σήκωσαν κεφάλι
καὶ δὲν φάλλουν Ὡσαννά.

Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα
καὶ μὲ πεθαμμένου χρῶμα
πέρνουν κάμπους καὶ βουνά.

Κι' ἂν ἀκόμη πλάσις θρήνου
μένει γῆ μας λατρευτή,
τᾶλογο τοῦ Κωνσταντίνου
τὸ σελόνουν καὶ γι' αὐτή.

Θήκας προπατόρων τίμα,
κι' εὐχου, Περικλέτο φίλε,
ὅσα τύραννος ἀφείλε
νὰ γενοῦν δικό μας κτῆμα,
καὶ τὴν δόξαν νὰ προφθάσῃς μίᾳς Ἑλλάδος ἐξαιρέτου,
ἐνωμένης, ἀχωρίστου, καὶ καθ' ὅλ' ἀδιαιρέτου.

Π.— Εἴθε, γένοιτο, μακάρι,
Φασουλῇ μου κοκκαλιάρη,
καὶ νὰ πάρουν ὅλα τέλος...

Φ.— Εἴθε, γένοιτο, κι' ἀμὴν,
στους Κορφοὺς κι' ὁ Βενιζέλος
δίχως τὸν Βενιαμίν.

ΣΤ'.

Φ.— Στους Κορφοὺς πανηγυριώτης
νὰ κι' ὁ πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις,
ποῦ στὸν Πειραιᾶ κατέβη μὲ τὸν γυιὸ τοῦ τὸν Κυριάκο
νὰ ψηφίσῃ κατὰ χρέος τὸν δικό του φιλαράκο.

Ποῦ τώρα τρικυμία;
ἢ τόση νηνεμία
τῶν ἐκλογῶν τῶν νέων
κάθε Ρωμῆο πολίτη
τὸν σκάνει καὶ τὸν πλήττει,
σάχλα καὶ τῶν γονέων.

Αὐτὰ τὰ καθεστῶτα
Ρωμῆος δὲν τὰ χωνεύει,
κανένας ὅπως πρῶτα
νεκρὸς δὲν ζωντανεύει.

Δὲν μπορεῖ καλπονοθεύσεις ἕνας κι' ἄλλος νὰ σκαρώσῃ,
Περικλέτο γηγενῇ,
καὶ ψηφίζουν μόνον ὅσοι
θεωροῦνται ζωντανοί.

Οἱ Πρωθυπουργοὶ μονάχα πᾶνε τώρα μὴ, γὰρ
καὶ ψηφίζουν μοναχοὶ τῶν τοῦ δικού του φανερά,
κι' ἀπειλοῦν καὶ βεβαιόουν πῶς θὰ πάρουνε ποδάρι
ἐν τὴν ἐκλογὴν δικὸς τῶν ὑποψήφιους δὲν πάρε.

Ἐκλογαῖς, ποῦ δὲν κυττάζεις ἐκλογεῖς ροπαλοφόρους,
μήτε γίνεται κανένας,
κι' ἔτσι μοῦρχειται νὰ φέρω Γκέγκηδες καὶ Μαλι-σόρους
σὲ μελλούσας ἐκλογάς.

Π.— Ἐτσι μοῦρχειται κι' ἐμένα νὰ σ' ἀρχίσω στὸ στηλιάρι,
κι' ὅρα ματσουκιάς καμπόσας ἔμπρός καὶ πίσω, χλεμπο-
[νιάρη.